

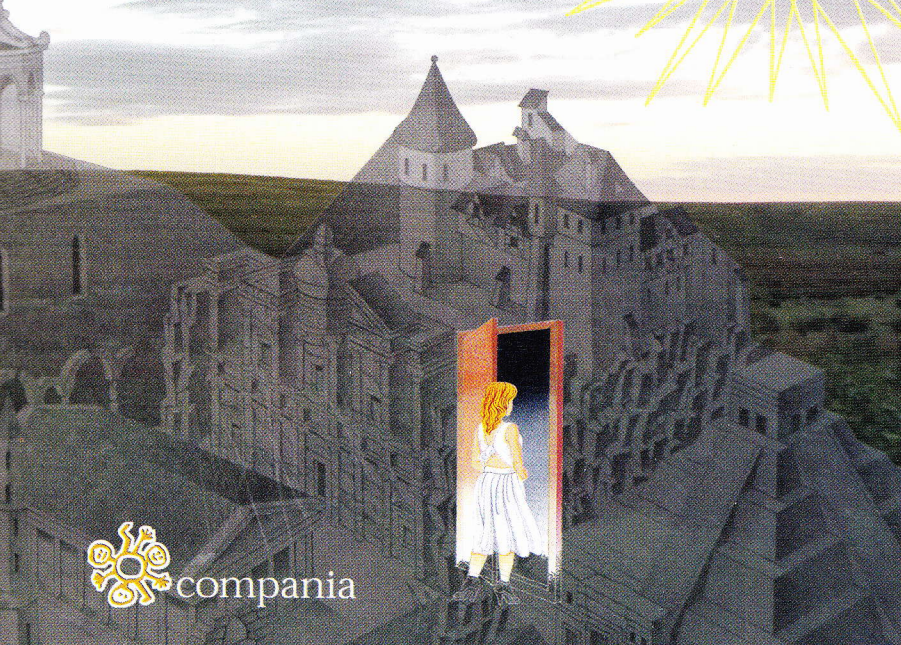
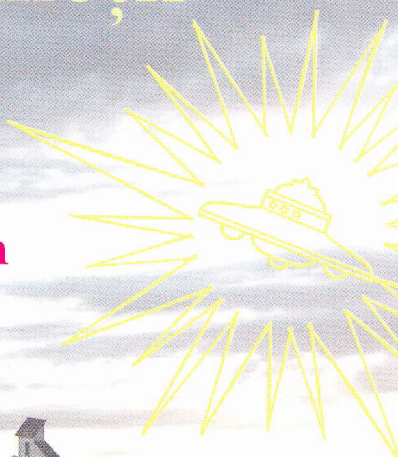
Petru Vintilă jr.

Lucia Ferescu

sau

Steaua dimineții

pseudoroman

compania

Petru Vintilă jr.

Lucia Ferescu

sau

Steaua dimineții

pseudoroman

compania

Cuprins

Prolog

7

PARTEA ÎNTÂI

15

Nașterea	17
Botezul	24
Apariții și dispariții	29
Arghiropol și alte ciudățenii din București	32
Primele isprăvi ale Luciei și studiile sale	40
Printre literați și artiști, în pragul lui 1848	44
Din tainele spițerului Honigberger	47
Săptămâna marii revelații	52
De la Brașov, prin București, spre mănăstire	55
Lucia o cunoaște pe Teodora	59
Sexul oamenilor, sexul îngerilor	63
De la mănăstire, prin Europa, spre piramide	72
Din Egipt, prin Mesopotamia, spre Munții Buzăului	77
Uriășii și energiile lor din pântecul munților	80
Din pustiul arab, prin Stambul, înapoi la București	84
O escală printre tezaure	87
Dacii și computerul lor megalitic	89

Pe spirala neoliticului românesc până la 10 000 de ani în urmă și mai bine	91
Ciudata vechime și bogăție a limbii române	95
Din bibliotecă la nuntă	98
În trăsura prințului prin Rusia, în trăsura Ohranei înapoi spre țară	100
Prima și ultima seară a Luciei la teatrul din București	105

PARTEA A DOUA 109

Lucia, ca un parfum, în pragul războiului	111
Adevărul relativ în timp și în lucruri	115
Iubirea, magia și secretele zeilor	119
Vizitele extraterestre în relatările sacre indiene și cele biblice	124
ADN-ul semințiilor din Vechiul Testament	129
Supercivilizații nemuritoare oglindite în toate textele sacre ale lumii	134
Popas la Qumran și o privire mai atentă asupra Evangheliilor necanonice	140
Mistificări utile pentru salvarea dogmei	149
Un ocol luciferic prin strada Mântuleasa și Grădina Cișmigiu	153
Când Poliția Capitalei umblă după himere	160

PARTEA A TREIA 163

O primă conversație de graniță cu Alexandru Theodorescu	165
Magia coborâtoare din cer... cu program	169
70 de neamuri, 70 de îngeri, 70 de limbi	174

Drumuri prin alte spații spre superstația cosmică	178
Călători prin rai și iad	182
Recolta de suflete și ființe răpite de OZN-uri	186
Spre un univers plural, compus din lumi paralele	190
Levitând ușurel cu domnișoara vrăjitoare	193
Femeia : ființă a Creației sau a păcatului ?	197
Trupuri, suflete și ciclurile viului	202
Curățenia genetică și înmulțirea mai mult sau mai puțin angelică	206
Ființele de lumină și hologramele cosmice	209
Reîncarnare, karma și călătorie în timpurile trecute	214
Copiii indigo și cei de cristal	217
Supercomputere, supertehnologii, superspații...	220
Big Bang, Big Crunch, vid și timp absolut	224
O supersocietate a superființelor din universuri multiple	228
Infinitul greu de imaginat, sensul greu de pătruns	232
Multe cicluri înlănțuite și un Dumnezeu continuu	236
Sufletele oamenilor îi împrăștează pe zei și pe Dumnezeu	241
Conștiințe gigantice, longevive, bogate în memorie	245
Șerpuirea ADN-ului prin apele primordiale	249
Informația din Cuvânt și realitatea ultimă (sau primă)	255
Pământenii vegheați de la mare depărtare	258

Protecție și învățături venite din cer	261
Cât de mult rău e în binele divin ?	265
Fațetele răului : intoleranță, agresivitate, violență, cruzime...	269
Amintiri despre « reptilienii » și alte maleficii	272
De la gnostici la supercorzi, trecând prin eretici și mistici	275
Iahve sau Epopeea unei cruzimi cu scop nobil	278
Cataclisme, masacre și mormine în cursa pentru « puritate »	282
Între iubire absolută și cruzime necesară	285
Îmblânzirea omului prin ADN și activitate neuronală orientată	288
Despre « performanțe » obținute prin meditație și asceză	291
Psihosomatism și alte puteri ale gândului care explorează	294
Inexplicabilele viziuni mari ale unor oameni mici	297
Zbor cu trupul, cu insula sau cu vaporul	301
Călătorii în aer și în timp, fără trup sau fără identitate	305
Ziua marii întâlniri pierdută fără urmă	310
Epilog	314
Bibliografie selectivă	329

Nașterea

Ziua aceea de iulie a anului 1835 pogorâse asupra Bucureștilor o căldură cumplită. Soarele parcă se topise pe cer, aerul ardea ca o văpaie de cuptor și întreaga fire încremenise, lipsită de cel mai slab fricel de vânt. Vipia alungase de pe ulițe deopotrivă oameni și animale, toți și toate căutând o umbră anemică de iluzorie răcoare. Marele târg se pustiise, vlăguit, și amorfise sub lava ce se revărsa neconținut din soarele nemilos. Până și hanurile își ostoiseră forfota obișnuită, căzute într-o toropeală de plumb, căreia cu greu i s-ar fi putut împotrivi cineva în aerul irespirabil al după-amiezii toride.

Numai curtea boierească a marelui ban Constantin Filipescu era cuprinsă de o neobișnuită agitație : Anișoara, fiica sa cea mică, se zbătea în chinurile facerii. Slugile alergau care-ncotro, cărând în iatacul jupâniței ligheane cu apă caldă, prosoape și cearșafuri curate. Doftorul Ianache Hagiopol, chemat degrabă la curte, dădea comenzi scurte și precise, afectând aerul marțial al unui conducător de oști. Jupânesa Tincuța, soția marelui ban și mama Anișoarei, dojenea servitorii neîndemânatici care mai mult încurcau locul, enervându-l în așa măsură pe velitul¹ boier Filipescu, încât acesta se refugiase în cele din urmă resemnat pe sofalele din sacnasiu.

Reședința bucureșteană a marelui ban avea mai degrabă înfățișarea unei fortificații și se întindea pe un teren de câteva hectare. Fusese construită pe la sfârșitul secolului al XVII-lea, în plină epocă brâncovenească. Măreața casă boierească, zidită pe o pivniță uriașă, cu foișor, cerdac și sacnasiu, nu suferise încă transformările vremurilor noi în gust neoclasic. Imensul conac, cu ziduri de peste un metru grosime, așezat în mijlocul domeniului, era înconjurat de un parc englezesc, livezi cu pometuri, grădini de zarzavat, locuințe pentru slujitori și țișanii robi, tot soiul de ateliere de meșteșuguri, grajduri pentru

¹ Vel – mare (arhaism). În cuprinsul cărții mai apar și termenii de « spătar », « stolnic » și « ban », care denumesc ranguri boierești. Multe dintre ele au corespondent în dregătoriale occidentale. De exemplu, « marele ban » este echivalentul lui « guvernator » sau « duce », « marele spătar » înseamnă *grand connétable* sau *grand porte-glaive*, iar stolnicul este un rang boieresc de clasa a II-a.

cai și remize pentru trăsură, calești și căruțe, adăposturi pentru animale și păsări. Curtea era, la rândul ei, apărată de ziduri puternice și înalte, iar intrarea se făcea pe sub bolțile din turnul porții, unde vegheau zi și noapte soldații din garda personală a stăpânului. O adevărată cetate ! De altfel, în vremurile vechi, reședințele de la oraș ale boierilor nu se deosebeau cu nimic de cele de pe la moșii, latifundiarii continuând să-și trăiască în târguri viața de la țară.

În timp ce Filipescu își învățea mătăniile de chihlimbar, pe sub turnul de pază intră în goana mare o caretă¹ ce trase la scara foisorului după ce făcuse o voltă măiastră pe aleea umbroasă care înconjura un havuz cât un heleșteu. În mai puțin de un minut își făcu apariția în sacnasiu polcovnicul² Alecu Ferescu, comandantul primului regiment al cavaleriei române, purtând noua uniformă a miliției pământene, foarte tânăra armată reorganizată a Țării Românești. Încerca stângaci să-și ascundă neliniștea îndărătul unui aer cu totul nefiresc. Socru lui, bătrânul Filipescu, îmbrăcat după moda veche, fanariotă, cu anterior și șalvari, cu papuci în picioare, se străduia să-și ferească privirea. Se salută după tipic, sărutându-și pe rând bărbile de boieri mari. Apoi Filipescu bătu din palme și numa-ndată se ivi ca din pământ un servitor care se înclină adânc în fața stăpânilor.

— Cafea, vutcă și ciubuc ! porunci scurt marele ban, susținut de privirea aprobatoare a polcovnicului.

După câteva minute lungi de tăcere, Ferescu sparse gheața :

— Ce face Anișoara ? Cum se mai simte ?

— Cum să se simtă ? E în durerile facerii... Asta-i de când lumea și pământul ! Până la căderea serii, dumneata vei fi tatăl, iar eu bunul unui prunc zdravăn și frumos, așa cum le stă bine evgheniilor³ noastre. Liniștește-te, polcovnice Ferescu !

Urmare alte minute lungi de tăcere, întrerupte de o femeie din curte, o țigăncușă cu ochi șireți, care purta o tavă de argint încărcată cu dulceturi, cafele și vutcă. De pipele lungi cu imamea⁴ bătută în pietre scumpe, numite ciubuce, se ocupa ciubucciul, servitorul rânduit anume pentru astfel de îndeletniciri. Sacnasiul se umplu repede de aburii aromitori ai cafelei din filigene⁵ și de vălătucii de fum din tutun auriu de Macedonia amestecat cu cel turcesc.

¹ Caretă (din rusescul *kareta*) — trăsură închisă, cu patru roți.

² Polcovnic (din rusă) — colonel.

³ Evghenie — boierie, noblețe (cuvânt învechit ; grecism).

⁴ Imamea (din turcă) — capătul de chihlimbar al ciubucului, prin care se trage fumul.

⁵ Filigean (sau felegean ; din turcă) — ceașcă de cafea fără toartă, pusă pe un suport.

— În cinstea domniei tale, boier Filipescu, și în sănătatea moștenitorului nostru și a mamei sale ! ură polcovnicul Ferescu, dând de dușcă, unul după altul, două păhărele de vutcă parfumată și tare de-ți lua gura foc.

— În sănătatea noastră, a tuturor ! răspunse Filipescu, gâtuit de emoția așteptării. Au apucat-o durerile facerii de dimineață și am trimis de îndată după doftor și moașe. Soața mea, care a dat naștere la atâta norod de băieți și fete, se află la căpătâiul ei, așa că eu socot că nu trebuie să ne facem prea multe griji...

— Da, dar e trecut de amiază și până acum ar fi trebuit să slobozească pruncul. De ce nu se termină odată, că stau ca pe jar ?!

Și Ferescu mai dădu pe gât un păhărel de vutcă. Marele ban tăcea, pufăind în continuare, cu ochi visători alunecând pe deasupra grădinii sale, de la înălțimea sacnasiului, până hăt departe, spre marginile orașului toropit de soarele necruțător al lunii lui cuptor, când, zice-se, animalele turbează de căldură. Într-un târziu, murmură ca pentru sine :

— Are să plouă ! E prea clad. O să fie furtună mare !

Trimise apoi după jupâneasa Tincuța să le mai aducă vești. Soața sa nu prea avea însă ce le spune, căci pe flica ei o mai lăsaseră un pic durerile și căzuse, biata, într-o toropeală cu somn puțintel, vegheat de doftor și de moașe.

— Are să plouă ! judecase și jupâneasa Tincuța. Prea mă dor oasele. Și cum să mă doară oasele pe așa o căldură mare, dacă n-o să se schimbe vremea ? Întotdeauna după călduri atât de mari vine câte o furtună de o pomenim. S-ar putea să bată și piatra.

Și, după ce-l sărută pe frunte pe ginerele său, iar el își apropie buzele de diamantul solitar mare cât bobul de fasole de pe inelarul ei, jupâneasa se furișă grăbită din sacnasiu, întorcându-se la iatacul Anișoarei.

Dar căldura după-amiezii nu părea, cel puțin în acel moment, că va ceda locul unei ploii și cu atât mai mult unei furtuni, fie ea și trecătoare, cum sunt întotdeauna vijeliile de vară. Totul era în continuare încremenit, iar soarele parcă frigea și mai tare, dogorea ca flăcările iadului. Parcă niciodată, pe cât își amintea velitul boier Filipescu, nu se prăvăliseră peste cuprinsul Valahiei călduri atât de mari. Oricum, dacă nu va ploua la timp, recoltele se vor usca pe câmpuri și pometurile se vor chirci în livezi. Numai viile vor face struguri buni și dulci, iar lubenițele se vor coace la timp. Îi lăsa gura apă când se gândea la boabele de chihlimbar ale strugurilor și la miezul dulce, răcoros al pepenilor. Să se termine odată cu bine ziua asta și să mai

ia drumul moșiilor, să vadă ce mai e și pe acolo ! Și mai cu seamă la moșiile de sub munți, unde e mai răcoare. Apoi așipi cu capul în piept, alunecat într-o rână pe sofa, biruit de căldură, de vutcă, dar și de nenumăratele griji.

Polcovnicul Ferescu rămase alături, ținându-i companie tăcută socrului său. Trăgea alene din ciubuc, slobozind nori de fum pe nări, aidoma balaurilor străpunși cu sulița de Sfântul Gheorghe în vechile icoane românești. Și privirile lui se pierdeau pe deasupra Bucureștilor toropiți de focurile lui iulie. Îi veneau în minte, nici el nu știa de ce, străbunii săi, printre care se numărau voievozi vestiți pentru vitejia și faptele lor de arme, numiți de Papă « atleți ai creștinătății ». De-a lungul secolelor, nu numai hrisoavele familiei, dar mai cu seamă cronicile și documentele oficiale ale unor cancelarii evropenești aminteau de aprigi domnitori ai Țării Românești, apărători cu prețul vieții ai gliei străbune. Voievozii Valahiei au ridicat întotdeauna sabia, cu câteva netrebnice excepții, împotriva tuturor cotropitorilor, indiferent de credința acestora : turci, tătari sau creștini, pofitori ai bogățiilor datorite din belșug de pământurile strămoșești. Și tocmai întru cinstirea lor dorea nespus de mult Ferescu să-și educe urmașii ce aveau să vină, cu ajutorul bunului Dumnezeu, în cinste, demnitate și în mare iubire de țară. Visa ca toți viitorii lui băieți să-și slujească patria cu sabia în mână, sub flamurile tinerei armate române, întru slava, libertatea și onoarea țării, dar și în buna tradiție a familiei sale. Potrivit legendelor, arborele său genealogic își avea rădăcinile înfipite adânc în vremurile de dinaintea întemeierii Țării Românești ca stat de sine stătător, sub sceptrul lui Basarab I¹, care a dat numele său celei mai importante dinastii românești. Își dorea din tot sufletul ca Anișoara să-i dăruiască un flăcău zdravăn, care să-i poarte vrednic în viitor numele neamului, ce se înrudea cu cele mai nobile familii ale țării dar și ale Europei.

Firește că din negurile vremurilor s-au prefirat prin năvoadele istoriei românești și figuri de mari boieri sau domnitori nevrednici de aducere-aminte, ce au întinat memoria strămoșilor cu odioase uneltiri și vicleșuguri puse la cale în ceasuri de taină prin ungherele sălilor de marmură ale palatului imperial de la Stambul și care nu puteau izbândi decât cu infame trădări și asasinate. Dar, cum prea bine se știe, în trecerea sângeroasă a veacurilor evropenești, nu doar Principatele Române au fost pângărite cu astfel de nelegiuiri...

¹ Basarab I, primul domnitor al Țării Românești (1310-1352), întemeietorul statului independent (« de sine stătător ») Țara Românească (Valahia).